

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๔๔

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00044

๔๔...

วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ ท่านพระครูกลับจากงานเผาศพนางปิ่นที่จังหวัดอ่างทอง ขณะที่รถแล่นมาตามถนนสายเอเชีย ใกล้ปากทางที่จะเข้าวัด พลันก็นึกได้ว่าเงินวลศรีกำลังป่วยหนัก ควรจะต้องไปเยี่ยมเยียน ด้วยว่าวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้แกจะ “ไป” แล้ว “เห็นหนอ” บอกว่าแกจะไปสู่สุคติในวันอาทิตย์ที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เวลา ๐๔.๑๐ นาฬิกา

“สมชายเดี่ยวไม่ต้องเลี้ยวเข้าวัดนะ ฉันจะเข้าจังหวัดไปเยี่ยมเงินวลศรีเขา” ท่านสังคนขับรถ

“ปานวลศรีแกไม่สบายหรือครับ เป็นอะไรครับ”

“เป็นเนื้องอกในท้อง เห็นว่าอีกสามวันจะทิ้งร่าง ต้องไปดูเขาหน่อย”

“จะตายแล้วหรือครับ เห็นอ้วนท้วนสมบูรณ์ดี ไม่น่าตายเลย อายุก็ยังไม่มากนักครับ ดูเหมือนจะไม่ถึงหกสิบด้วยซ้ำ”

“จะอ้วนหรือผอม อายุน้อยหรืออายุมาก เมื่อถึงคราวก็ต้องตายทั้งนั้นแหละ” ท่านพระครูว่า

“แล้วมีไหมครับหลวงพ่ มีประเภทที่ถึงคราวแล้วแต่ไม่ตาย หรือตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราวอะไรเทือกนี้ มีไหมครับ” นายสมชายเริ่มเล่นลิ้น รู้สึกเหงาปากมานานเพราะพอลขึ้นรถ ท่านก็ “นั่งหลับตา” เพิ่งจะมาเอ่ยปากพูดเมื่อตอนใกล้จะถึงทางเลี้ยวเข้าวัด พูดเพื่อจะบอกเขาว่าไม่ให้เลี้ยวเข้าวัดนั้นแหละ

“มี ก็เธอยังไงล่ะที่ต้องตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราว เพราะพูดมากปากมอม” คนเล่นลิ้นถูก “ด่า” เอาดี ๆ

“แหม เป็นพระคุณอย่างสูงเลยครับหลวงพ่ที่ให้พรผม” ท่านพระครูนิ่งไปสักยี่สิบนาทีเห็นจะได้ ต่อเมื่อรถเลี้ยวเข้าตัวจังหวัดแล้วจึงพูดขึ้นว่า “ใครว่าฉันให้พร ฉันด่าเธอตั้ง

หากละ ฟังไม่ออกหรือหรือ ความรู้สึกข้างนี้” นายสมชายรู้สึก “ที่” ที่ท่านอุตสาห “ต่อ
เรื่อง” ได้ถูก จึงว่า

“นั่นแหละครับ ผมถือว่าให้พร คนโบราณเขายังสอนไว้เลยว่า “ผู้หญิงด่าแปลว่า
ผู้หญิงรัก ผู้หญิงให้จวกแปลว่าเขาจวกมือ”

“แล้วถ้าผู้หญิงเรียก “นายกระป๋อง” ละ”

“ก็ต้องถือว่าเป็นความช่วยครับ” ตอบโดยไม่ต้องคิด

“เออ ดีมาก ระวังโนนเลี้ยวซ้ายข้างหน้าโนน อย่าขับเลยไปละ”

“ครับไม่เลยแน่ ทำไม้ป่าเขาไม่ไปอยู่โรงพยาบาลละครับหลวงพ่ ลุกหลานเขาไม่พา
ส่งโรงพยาบาลหรือหรือ”

“ส่งมาทุกโรงแล้ว แต่หมอเขาไม่รับ บอกว่าให้กลับมาพักผ่อนที่บ้าน ลงเขาพูดอย่างนี้
ก็แปลว่าไม่รอดแน่ เอาละ นั้นจดหน้าตึกนั้น” นายสมชายทำตามคำสั่ง

“บ้าน ของเงินวลศรีเป็นตึกแถวสามชั้นสองคูหา ข้างล่างขายอาหาร ข้างบนเป็นพัก
อาศัย เมื่อท่านก้าวลงจากรถ บรรดาหลาน ๆ ของเงินวลศรีก็เข้ามาต้อนรับ

“นิมนต์หลวงพ่จะ เหม่ดีใจเหลือเกินที่อุตสาหมาเยี่ยม” นางสาวกิมเจ็งหลานสาวคน
โตของเงินวลศรีพูดอย่างยินดี

“เงินวลศรีเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านถามถึงคนป่วย

“ก็ทรง ๆ ทรุด ๆ ค่ะหลวงพ่ นิมนต์ข้างบนเลยคะ อาม่าอยู่ข้างบน” หล่อนพูดพลาง
เดินนำไปที่บันได แล้วพลิกทางให้ท่านกับลูกศิษย์ขึ้นก่อน ท่านพระครูถอดรองเท้าแล้วจึง
เดินขึ้นไปโดยมีนายสมชายเดินตามหลัง นางสาวกิมเจ็งส่งน้องสาวให้ชงชาขึ้นมาถวาย

นางเนี้ยกำลังป้อนข้าวให้มารดา ครั้นเห็นท่านพระครูก็วางมือ บอกมารดาอย่างดีใจ
ว่า “แม่” หลวงพ่ท่านมาเยี่ยมแน่ะ” เงินวลศรียื่นกายลุกขึ้นนั่ง สองมือประนมแล้วกล่าวว่า

นิมนต์จะหลวงพ่ เป็นพระคุณเหลือเกินที่อุตสาหมาเยี่ยม” นางสาวกิมเจ็งเห็นหมด
ธุระแล้วจึงลงมาข้างล่าง

“ไม่ต้องลุกก็ได้เจ้ นอนตามสบายเถอะ”

“ไม่หรือจะ ฉันทกลับบาป นอนคุยกับพระกับเจ้าฉันไม่เคยทำ “ คนป่วยว่า

“หน้าตาสดชื่นดีนี่นา ยิ่งกับคนปกติยิ่งงัยงั้น หรือโยมเนี้ยว่ายังไง ท่านถามลูก
สาวเงินวลศรี

“ฉันก็ว่าอย่างหลวงพ่อนั้นแหละ แม่แกเป็นคนไข้ที่น่ารักมาก ไม่จู้จี้กวนใจ แล้วก็ไม่เคยบ่นให้ลูกหลานฟังว่าเจ็บตรงไหน ปวดตรงไหน นางเนี้ยกล่าวชมมารดา

“ก็ฉันเรียนฝึกสติมาจากหลวงพ่อนี้จะ ชื่นอะอะโดยวายเป็นเสียชื่อครูบาอาจารย์แยะเลย” คนป่วยพูดจ้อย ๆ

“เงี้ยจะตายเมื่อไหร่หรือ” ท่านถามเพื่อจะตรวจสอบว่าเงินวลศรีรู้ตรงกับที่ท่าน “รู้” หรือไม่ นางเนี้ยรู้สึกพิศวงที่คนเป็นพระกับคนเป็นแม่หนึ่งพูดเรื่องเป็นเรื่องตายกันหน้าตาเฉย หล่อนได้ยินมารดาตอบท่านพระครูว่า

“วันอาทิตย์ แรม ๑๐ ค่ำ เดือน ๓ ปีชาล เวลาตีสี่กับสิบนาทีก่อน” ท่านพระครูเชื่อแล้วว่าเงินวลศรีได้ “เห็นหนอ” เพราะมันตรงกับที่ท่าน “รู้” ท่าน “เห็น” ทุกประการ นางเนี้ยขออนุญาตลุกออกไป พอดีกับลูกสาวคนรองยกถาดน้ำชาขึ้นมา หล่อนจึงบอกลูกว่า “กิมฮวยไปหยิบยาแก้ปวดหัวมาให้แม่สองเม็ด เอาน้ำมาด้วย”

“ใครจะกินล่ะแม่ อาม่าหรือ ก็หมอเขาให้ยามาแล้วไง” นางสาวกิมฮวยออกสงสัย

“เออน่า ไปเอามาเถอะ แม่จะกินเอง”

“แม่ปวดหัวเหอ เอ ทุกทีไม่เห็นเป็นอะไร พอหลวงพ่อกลับปวดหัว” ลูกสาวบ่น หล่อนบอกนายสมชายให้ช่วยประเคนน้ำชาท่านพระครู แล้วจึงลงไปหายยาในตู้ยาชั้นล่าง

ครูหนึ่งนายฮิมก็ถือยาและแก้วน้ำขึ้นมา เขาเพิ่งกลับจากซื้อของที่กรุงเทพฯ รู้จากลูกสาวว่าภรรยาจะกินยาแก้ปวดศีรษะ จึงตามมาดูด้วยความเป็นห่วง ครั้นเห็นท่านพระครู จึงวางยาและแก้วน้ำลง แล้วกราบสามครั้ง

“หลงพ่อมานานแล้วหรือครับ” เขาเอ่ยทัก ออกเสียง “หลง” เพี้ยนเป็น “หลง”

“สักครูเห็นจะได้ กำลังพูดกับโยมเนี้ยอยู่ว่า เจ้เขาหน้าตาไม่เหมือนคนป่วยเลยสักนิด” ท่านพูดกับลูกเขยเงินวลศรี แม่ยายกับลูกเขยคู่นี้เกิดปีเดียวกัน แต่คนเป็นแม่ยายอ่อนเดือนกว่า สามี่ของเงินวลศรีซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อสองปีที่แล้วก็เกิดปีเดียวกับแม่ยาย เจ้เคยเล่าให้ท่านพระครูฟังอย่างนี้ และท่านก็สรุปในใจว่า “สงสัยจะเป็นกรรมพันธุ์”

“เห็นลูกมันว่าลื้อจะกินยาแก้ปวดหัว” นายฮิมถามภรรยาพาลงหยิบยาและแก้วน้ำส่งให้ กระบวรรักภรรยาไม่มีใครกิน “ถ้าแกฮิม”

“ใช่ ฉันฟังแม่กับหลวงพ่อกุยกั้นแล้วปวดหัวพิลึก” ภรรยาวัยสี่สิบพอดิบพอดิบอกสามี่วัยห้าสิบเก้า พलगรับยาและน้ำจากสามี่ ยานั้นบรรจุมาในขวดฝาเกลียว มีสำลีปิดที่ปากขวดกันชื้น นางเนี้ยเปิดฝาขวดแล้วหยิบยาขึ้นมาสองเม็ด หากท่านพระครูห้ามไว้

“อย่ากินเลยโยม ยานี้จะกินก็ต่อเมื่อมันจำเป็น นี่อาตมายังไม่เห็นจำเป็นที่โยมจะต้องกิน เอาเถอะตั้งใจฟังต่อไปแล้วก็จะหายปวดหัว เชื่ออาตมาเถอะ”

“หลงพ่อคุณอะไรกับแม่หรือครับ ถึงทำให้อาเนี้ยเขาปวดหัว” คนอายุแก่เดือนกว่าแม่ยายถาม

“ไม่มีอะไรมากหรือกั๊กแก อาตมาเพียงแต่ถามเจ้าว่าจะไปวันไหน จะตรงกับที่อาตมาคิดไว้หรือเปล่าเท่านั้นแหละ”

“แล้วตรงไหมครับ”

“ตรงเพลงเลยแหละกั๊กแก เจ้เขาเก่งจริง ๆ นี่แหละคนที่ปฏิบัติกรรมฐานอย่างจริงจัง สามารถรู้วันตายของตัวเองได้ กั๊กแกว่าดีไหมล่ะ กั๊กแกเตรียมบอกลูกหลานให้ตัดชุดกงเต๊กได้แล้ว อีกสามวันเจ้เขาไปแน่” แล้วถามคนป่วยว่า

“ถามจริง ๆ เอะเจ้ พอรู้ว่าจะต้องตายนี่กลัวบ้างไหม นี่ก็เสียดายชีวิตบ้างไหม”

“ตอบจริง ๆ ก็ต้องบอกว่าไม่กลัว ฉันไม่กลัวเลยจะหลงพ่อ ก็ในเมื่อฉันเห็นกฎแห่งกรรมของตัวเองแล้ว ว่าจะต้องตายในวันนั้น ฉันก็ทำได้ ไม่รู้สึกกลัวหรือโศกเศร้าเสียดายชีวิตแต่อย่างใด คงเป็นเพราะฉันปฏิบัติกรรมฐานกรรมมังถึงได้ไม่กลัวตาย”

“ถูกแล้วเจ้ คนที่ปฏิบัติกรรมฐานอย่างจริงจัง จนประสบผลสำเร็จ สามารถเห็นกฎแห่งกรรมของตัวเองได้ เขาจะไม่กลัวตาย ส่วนคนที่ปฏิบัติจิม ๆ จ้า ๆ ไม่เอาจริงเอาจังก็ยังไม่กลัวตายอยู่ เพราะยังไม่เห็นกฎแห่งกรรม อาตมาขอชมเชยเจ้ที่มีความเพียรจนกระทั่งประสบความสำเร็จ รู้สึกว่าเจ้สติดีมาก สามารถข่มทุกขเวทนาไว้ได้ อาตมารู้ว่าเจ้ก็เจ็บก็ปวด เช่นเดียวกับคนป่วยทั่ว ๆ ไป แต่ผิดกันตรงที่เจ้สามารถเอาสติข่มเวทนาไว้ได้ อันนี้อาตมาขอชมเชยจากใจจริง เจ้เป็นลูกศิษย์ที่อาตมาภาคภูมิใจมากที่สุด” ท่านชมเสียยืดยาว และเจ้หลวงศรีก็ปลาบปล้ำจนแทบจะหายป่วยเลยทีเดียว

“อาเนี้ย ปากี่รู้สึกปวดหัวแล้วเหมือนกัน เรามากินยาคนละสองเม็ดดีไหม” นายฮิมพูดกับลูกสาวคนเดียวของแม่ยายเป็นเชิงปรึกษา

“ก็ฉันบอกตั้งแต่แรกแล้ว” นางเนี้ยว่า

“นี่เอ็งสองคนอย่ามาพูดจากวนประสาทข้านะ” เจ้หลวงศรีผู้ซึ่งเป็นคนไทยเต็มตัวว่าลูกสาวที่เป็นคนไทยครึ่งตัว เพราะมีเตี้ยเป็นจีน ส่วนลูกเขยคนดีของเจ้เป็น “จิ้งล้อยปุ้ซึ้ง”

“เจ้ออย่าเพิ่งว่าโยมเนี้ยกะกั๊กแกเขาเลย เอาไว้อาตมาจะเป็นคนว่าให้เอง” ท่านพระครูอาสาแล้วพูดกับสอบผัวเมียว่า

“ที่อาตมาคุยกับเจ้าเขานี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระนะโยม แต่จะอธิบายด้วยคำพูดมันก็ไม่ค่อยจะเหมาะ ประเดี๋ยวโยมสองคนก็จะพากันปวดหัวอีก เอาอย่างนี้ถ้าอยากรู้จริง ๆ ก็ต้องไปเข้ากรรมฐานที่วัดอาตมาสักเจ็ดวันแล้วก็จะเข้าใจเรื่องที่อาตมาคุยกับเจ้าโดยไม่ต้องปวดหัว”

“ไม่มีเวลาครับ”

“ไม่มีเวลาจะ” สองผู้เมียตอบพร้อมกัน เจ้าวลศรีจึงว่า “หลวงพ่อย่าชวนเขาให้ยากเลย ฉันนะปลงเสียแล้ว “อย่าข่มเขาโคขื่นให้กินหญ้า” เลยจะหลวงพ่” คนป่วยว่าเป็นคำกลอน

“เอาไว้ว่าง ๆ แล้วผมค่อยไปนะครับหลวงพ่” นายฮิมพยายามประนีประนอม อย่างน้อยก็เห็นแก่ท่านพระครู

“ถ้าถ้าแกรอให้ว่าง รับรองว่าไม่ได้ไป เพราะถ้าแกจะหาเวลาว่างไม่ได้เลยในชีวิตนี้” แล้วท่านจึงเล่าเรื่องของนายสนธนาให้นายฮิมและนางเนียฟัง ถ้าแก่วัยห้าสิบเก้าเชื่อแต่ก็ผลัดว่า

“ถ้าอย่างนั้นผมรอให้เสร็จงานแม่เขาก่อน”

“โอ๊ย ไม่ต้องเอาเข้ามาบังหน้าหรือก จะไปก็ไปเลย เรื่องศพข้าก็ไม่ต้องห่วง ข้าบอกน้องเนียมันไว้แล้ว ขอเผาที่วัดหลวงพ่แล้วกันนะจ๊ะ ทั้งเผาทั้งสวดเลยเพราะไม่ไกลจากบ้านเท่าไรหรอก ฉันจะสั่งลูกหลานให้เรียบร้อย” เจ้าวลศรีว่าลูกเขย แล้วก็หันมาพูดกับท่านพระครู

“จะสวดซักรักก็คืนละเจ้า”

“สามคืนก็พอ ตายวันสิบค่ำ เผาสิบสามค่ำ หลวงพ่อก็น่าดีแล้ว ฉันขอจองวัดจองเมรุเลย” คนจะตายสั่งการ

นางเนียเอามือกุมขมับ ไม่เคยพบเคยเห็น มีอย่างที่ไหน รู้วันตายของตัวเอง แถมสั่งงานเรื่องทำศพไว้เสร็จสรรพ ท่านพระครูก็ช่างกระไรเข้ากันได้เป็นปีเป็นขลุ่ย คนเข้าวัดนี้มีอะไรเพี้ยน ๆ แบบนี้ทุกคนหรือเปล่าละ

ท่านพระครูหยิบสมุดบันทึกออกมาจากย่าม เปิดหน้าที่ตรงกับวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ บันทึกว่า “เจ้าวลศรีตาย เมื่อเวลา ๐๔.๑๐ น. สวดพระอภิธรรมที่วัดนี้ วันที่ ๑๗-๑๘-๑๙ เวลา ๑๙.๐๐ น.” แล้วเปิดไปหน้าที่ตรงกับวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ บันทึกว่า “เวลา ๑๗.๐๐ น. ฌาปนกิจศพเจ้าวลศรีที่วัดนี้”

“เออละ เสร็จธุระแล้วอาตมาเห็นจะต้องลา ขอให้ไปสบาย ๆ นะเจ้ เรื่องศพไม่ต้องห่วง อาตมาจะจัดการให้เรียบร้อย ในอดีตกาลที่ผ่านมา ถ้าอาตมาทำอะไร พุดอะไรแล้วทำให้เจ้ไม่พอใจ อาตมาก็ต้องขอโทษกรรมจากเจ้ด้วย”

“เช่นเดียวกันจะหลวงพ่อก็ฉันลวงเกินอะไรหลวงพ่อก็เอาไว้ ด้วย กาย วาจา ใจ ก็ดี ฉันขอโทษกรรมจากหลวงพ่อด้วย”

“เออละ อาตมาขอโทษให้ แล้วก็ถือโอกาสอ้อลาละเลย” ท่านหันมาพูดกับนายฮิมว่า

“ถ้าแกจะไปกับอาตมาวันนี้เลยไหมเล่า”

“ยังหรอกรับหลงพ่อก็เอาไว้ให้อะไร ๆ มันเข้าที่เสียก่อน ขอขอบคุณหลงพ่อบอกที่ชวน” เขาตอบและลุกขึ้นเตรียมมาส่งท่าน นายสมชายลุกตามท่านพระครูและนายฮิมลงไป ก่อนขึ้นรถท่านยังหันมาพูดกับเขาว่า

“อย่าลืมมาเข้ากรรมฐานนะถ้าแก อยากรีบ ๆ หน่อย อาตมาสังเกตดูรู้สึกว่ามีน้ำมันใกล้จะหมดแล้ว” ท่านเตือนเป็นนัย ๆ

“น้ำมันอะไรรับหลงพ่อก็ถ้ามีน้ำมันรถมีปั๊มตรงทางจะออกไปถนนสายเอเซียจะรับ” นายฮิมคิดว่าท่านหมายถึงน้ำมันรถยนต์ เขาควักกระเป๋าทางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยส่งให้นายสมชายพูดว่า

“อ้อ สมชายช่วยเติมน้ำมันให้หลงพ่อด้วย”

“ไม่ต้องหรอกรับถ้าแก ผมเติมมาเต็มแล้ว” ลูกศิษย์วัดบอก

“ก็หลงพ่อบอกน้ำมันใกล้จะหมด”

“อาตมาไม่ได้หมายถึงน้ำมันรถ แต่หมายถึงน้ำมันของถ้าแกจะใกล้จะหมดแล้วนะ ต้องรีบเติมซะ คืออาตมาเปรียบเทียบกับถ้าแกฟังว่า บุญกุศลที่เราทำมานั้น เปรียบเสมือนน้ำมันรถ ถ้ามีมากรถก็วิ่งได้นาน ถ้าหมดรถก็จอด เหมือนคนเราถ้าบุญหมดเมื่อไหร่ก็ต้องตายเมื่อนั้น อาตมาจึงเตือนถ้าแกไว้ว่าบุญกุศลที่ถ้าแกทำมานั้น ใกล้จะหมดแล้ว ต้องรีบสร้างเพิ่ม จึงได้ช่วยไปเข้ากรรมฐานยังงี้ละ” พอเข้าใจที่ท่านพูด นายฮิมถึงกับใจหายวาบ รู้สึก “จิตตก” ทันที เขาบอกท่านเสียงค่อนข้างสั้นว่า

“รับหลงพ่อก็ผมเองก็รู้สึกสังหรณ์ใจยังงี้พิกล ใจก็อยากไปอยู่วัดอย่างที่ท่านบอก แต่ก็ห่วงอาเนี่ยเขา ลูกห้าคนก็เป็นผู้หญิงหมด ผมเป็นผู้ชายคนเดียวในบ้าน” คนมีห้วงผูกคอตายหน้าสงสาร

ท่านพระครูรู้แน่ไปถึงอย่างไร เขาก็ไม่ยอมไปเพราะ “กรรม” นั้นหนักหน่วงนัก จึงช่วยเท่าที่พอจะช่วยได้ เมื่อเขามีอันต้อง “ไป” ก็อยากให้เขาไปได้ จึงแนะแนวการปฏิบัติว่า “เมื่อไม่มีเวลาจริง ๆ อาตมาก็ไม่ว่าอะไร ขอให้หมั่นสวดมนต์แผ่เมตตาอโหสิกรรมให้กับเจ้ากรรมนายเวรนะถ้าแก่ นะ ทำได้ไหมเล่า แผ่ปลิวบทสวดมนต์ที่อาตมาเคยให้เจ้าเขามา นั้นแหละ ไปขอยืมเขามาสวดให้ได้ทุกคืน ต้องทำให้ได้นะ”

“ครับ ถ้าไม่ต้องไปอยู่วัดละก็ผมทำได้ สวดมนต์อยู่ที่บ้านก็ได้” เขารับคำหนักแน่นจากนั้นท่านพระครูจึงลาเจ้าของบ้านกลับวัด

นายสมชายนำรถตู้สี่ศรีมาจอดที่หลังกุฏิเมื่อเวลาทุ่มเศษ เปิดประตูให้ท่านพระครูลงเรียบร้อยแล้ว จึงถอยเข้าไปเก็บในโรงรถ นายขุนทองเดินออกมารับหน้าพร้อมรายงานเสียงจ้อย ๆ

“หลวงลุงคะ วันนี้หนูถูกพวกแขกกรุมด่าใหญ่เลยอะ” พุดพร้อมกับรับยามมาถือในลักษณะ “อุ้ม” เดินตามท่านไปยังกุฏิ

“เอ็งไปทำอะไรให้เขาด่าละ” ท่านย้อนถาม

“ก็หนูบอกว่าวันนี้หลวงลุงได้รับแขก เพราะท่านเดินทางไปเผาศพที่อ่างทองตั้งแต่บ่ายโมง เขาก็พากันพูดไม่ดี หว่าหลวงลุงเป็นพระเป็นเจ้าไม่รู้จักอยู่วัด หนูก็เถียงแทนที่ว่า หลวงลุงอยู่ทำไมเขาไม่มา คนสมัยนี้เห็นแก่ตัวจริงเลยนะอะ พอไม่ได้ดังใจก็พากันว่าแม้กระทั่งพระกระทั่งเจ้า เขาหาว่าอุตสาห์ขั้บรถเสียน้ำมูกน้ำมันมา ท่านก็ไม่อยู่ให้พบไอยีสารพัดสารเพจะว่า หนูเห็นแล้วปลงอนิจจัง”

“ขนาดปลงก็ยังอุตสาห์ไปทะเลาะกับเขา เอ็งนี่มันใช้ไม่ได้เลยนะเจ้าขุนทอง” ท่านตำหนิหลานชาย

“ก็เขาอยากมาว่าหลวงลุงทำไมละ”

“ก็ในเมื่อเขาว่าข้าแล้วเอ็งมาเตือนร้อนอะไรด้วยละ ข้าเองยังไม่เตือนร้อนเลย ทำไมเอ็งถึงต้องเตือนร้อนหือเจ้าขุนทอง”

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน แล้วก็รู้ด้วยว่าทำไมหลวงลุงถึงไม่รู้สึกรู้ใจเจ็บแค้นเสียบ้าง ปล่อยให้เขาว่าอยู่ได้” หลานชายกระเจ้ากระงอด

“นี่นะเจ้าขุนทอง ข้าจะเปรียบเทียบให้เอ็งฟังสักเรื่องหนึ่ง สมมุติว่าเอ็งไปบ้านคนอื่นเขา พอขึ้นเรือนปั๊บเขาก็ยกส้ารับกับข้ามาเลี้ยงเอ็ง บังเอิญเอ็งเพิ่งอืมมาจากบ้าน เอ็งก็เลยไม่กิน พอเอ็งกลับ อยากรถามหน่อยว่าส้ารับกับข้าวนั้นจะตกเป็นของใคร”

“ก็ตกเป็นของเจ้าของบ้านซีหลวงลุง ไม่น่าถาม”

“นั่นแหละ มันก็เหมือนกันนั่นแหละ ถ้ามีคนเขามาตำเียงแล้วเียงไม่รับ คำตำเียงเหล่านั้น มันก็ตกอยู่กับคนที่ตำจริงไหม จำไว้นะที่นี่ย่าไปรับคำตำของใคร แล้วก็ไม่ต้องเอามาบอกข้า ข้าไม่อยากฟัง มาเหนื่อย ๆ อย่หาเรื่องกวนใจมาให้ จำไว้” คราวนี้นายขุนทองไม่เถียง เมื่อขึ้นมาถึงกุฏิชั้นบนก็เอาย่อมวางไว้ข้างที่นอนของท่านแล้วจึงลงมาข้างล่าง เข้าห้องใส่กลอน แล้วล้มตัวลงนอน พอหัวถึงหมอนก็หลับปุ๋ยโดยไม่ยอมสวมมณฑลให้หัวพระเสียดก่อน ก็วันนี้เขาเหนื่อยกว่าทุกวัน “ออกแรง” ทะเลาะกับแขกหนักหน่วงไปหน่อย

ท่านพระครูสร่งน้ำเสด็จก็เตรียมจะเขียนหนังสือต่อ ยังไม่ทันลงมือเขียน นายสมชายก็มารายงานว่า

“หลวงพ่อครับ คุณนายราศีมาขอพบครับ นั่งรออยู่ข้างล่าง ผมบอกจะพาไปหาที่พัก แล้วพຽนี้ค่อยมาหาหลวงพ่อ แกก็ไม่ยอม บอกว่ามีเรื่องด่วนมาก”

“เรื่องอะไร เขาบอกเธอหรือเปล่า”

“เขาว่าเขาจะมลาตายครับ สงสัยคงเพี้ยนหนัก” ลูกศิษย์วัดตอบพร้อมประหม่นผลเสร็จ ท่านพระครูรู้ได้ในทันทีว่านั่นมิใช่ “ร่าง” ที่แท้จริงของคุณนายราศี ที่สมชายเห็นนั่นคือ “เจตภูต” จึงตอบไปว่า

“เอาละ ฉันฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ” แล้วท่านก็ลงมาข้างล่าง นายสมชายเดินตามมาติด ๆ คุณนายราศีเห็นท่านพระครูก็ร้องห่มร้องไห้ “เจตภูตร้องไห้ก็เป็นด้วย” ท่านพระครูคิดในใจ แล้วพูดเสียงเบาเพื่อไม่ให้ลูกศิษย์วัดได้ยินว่า

“เจริญพร คุณนายมีธุระด่วนไซ้ใหม่ถึงได้มามีด ๆ คำ ๆ”

“ค่ะ หลวงพ่อ หนูจะมาราบขอขมาแล้วก็จะลาหลวงพ่อด้วยค่ะ” เจตภูตรายงานเสียงเบาเช่นกัน

“ขอขมาเรื่องอะไร แล้วก็ลาไปไหนหรือ”

“หนูมาราบขอขมาลาโทษที่ได้แสดงกิริยาที่ไม่งดงามที่กุฏิหลวงพ่อเมื่อวันขึ้นปีใหม่ แล้วก็มลาไปปรโลกค่ะ พຽนี้เวลาสองทุ่มตรง หนูจะถูกยิงตาย”

“ใครยิง”

“เมียน้อยของนายประวิทย์ คนที่เคยมาเข้ากรรมฐานกับหนูนะค่ะหลวงพ่อ เข้าจำงมือปีนมายิง”

“เขาจะยิงทำไมล่ะ คนเคยเข้ากรรมฐานมาแล้วทำไมยังมีจิตใจโหดร้ายถึงปานนั้น แล้วทำไมคุณนายไม่แจ้งความไว้เสียล่ะ” ถามเพื่อ “ประเมินผล” การปฏิบัติธรรมของคุณนายราศี

“ไม่หรอกค่ะหลวงพ่อ มันเป็นกฎแห่งกรรม เมื่อชาติที่แล้วหนูฆ่าเขาไว้ นี่ถ้าหนูไม่มาเข้ากรรมฐานก็คงไม่รู้แล้วก็คงจะต้องจองเวรจองกรรมกันต่อไป เขาอยากจะเป็นคุณหญิงค่ะหลวงพ่อ เมื่อหนูตาย เขาคงคิดว่าจะได้ขึ้นเป็นคุณหญิง”

“ไม่ได้เป็นหรอก คนจิตใจโหดร้ายอย่างนั้น ไม่มีโอกาสได้เป็นคุณหญิงแน่ ไม่น่าเลย แสดงว่า ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ได้เข้าไปชำระล้างจิตใจเขาเลย มาปฏิบัติเสียเวลาเปล่า”

“ก็เขาไม่ได้ตั้งใจมาปฏิบัตินี้ค่ะหลวงพ่อ ตั้งใจมาหาผัวต่างหาก พวกสาวแก่เข้าวัดก็ไม่มีอะไรหรอก มาเพื่อหาผัว” เจตภูตพูดอย่างดูแคลน ท่านพระครูจึงห้ามว่า

“ช่างเขาเถอะคุณนาย อย่าไปว่าเหมารวมอย่างนั้น คนที่เขาไม่ได้คิดอกุศลอย่างที่ว่าก็มี เอาเถอะที่ขอโหสิอาตมาโหสิให้ ส่วนเรื่องมาลา ก็ขออวยพรให้ไปดี แล้วอาตมาจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ”

“ถ้าอย่างนั้นหนูขอกราบลาค่ะ ขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อเป็นอย่างสูงที่ได้เมตตาให้หนูรู้ตัวชั่ว ทำให้หนูสามารถตัดภพตัดชาติให้สิ้นเข้า หนูลาละค่ะ” คุณนายราศีลุกออกไปแล้ว นายสมชายตั้งท่าจะไปส่ง หากท่านพระครูห้ามไว้ และบอกเขาว่านั้นเป็นเจตภูต ลูกศิษย์วัดจึงปิดประตูกุฏิเพื่อเตรียมเข้านอน ท่านพระครูเดินขึ้นข้างบน ตั้งใจว่าจะจดบันทึกเรื่องนี้ไว้เป็นหลักฐาน....

มีต่อ.....๔๕